

Hoop bij de De Open Deur

'Cor is de enige die zich om mij bekommert'

Op het Begijnhof, een oase van rust in de Amsterdamse binnenstad, huist De Open Deur. Dit pastorale centrum voor mensen met zingevingsvragen is steeds vaker een laatste strohalm voor uitgeprocedeerde asielzoekers. Voorganger Cor Ofman (59) vecht voor deze groep mensen. „Zij hebben een onweerstaanbare hoop.”

Cor Ofman is, voor we kunnen praten over het werk van De Open Deur, nog even in gesprek met Alpha, een jonge asielzoeker uit Sierra Leone. Hij heeft geen enkel identiteitspapier op zak en moet naar de Immigratie- en Naturalisatiedienst in Zwolle. Cor geeft Alpha geld mee voor de treinreis.

Zo houdt Ofman drie dagen in de week spreekuur onder de hanenbalken van het eeuwenoude pand 'Het Houten Huijs' waar De Open Deur is gevestigd. Het oudste huis van Amsterdam is nu het 'kerkelijk centrum voor informatie, advies en gesprek'. De Open Deur begon hier 25 jaar geleden met laagdrempelig pastoraat voor mensen met geloofs- en zingevingsvragen. In het begin waren het vooral niet-kerkgebonden yuppies die er binnenstapten, op zoek naar een dominee voor hun trouwdienst, vertelt Ofman. Later kwamen ook hiv-besmette mensen, die in de kerk 'uit het zicht moesten blijven' er voor gesprekken over (homo)seksualiteit en geloof. En de laatste jaren weten steeds meer uitgeprocedeerde asielzoekers De Open Deur te vinden. De stichting is voor velen een laatste strohalm.

„Als gewone vluchtelingenorganisaties niets meer voor hen kunnen doen, als er kans is op terugsturen of weer op straat gegooid worden, komen ze bij ons. Dan proberen wij of we nog kunnen helpen.”

„Soms kan dat”, vertelt Ofman verder. „Afhankelijk van het dossier zijn er soms nog aanknopingspunten om de uitzetting uit te stellen.” Ofman weet inmiddels precies hoe de procedures lopen en heeft als een spin in het web veel contacten bij diverse instanties.

Schaamtegevoel

„Veel vluchtelingen lijden aan posttraumatische stressstoornis, ze zijn slachtoffers van burgeroorlogen geweest in Congo, Oeganda, Sierra Leone, Angola... Vanwege een gigantisch schaamtegevoel durven ze vaak niet eens al hun ervaringen te delen tijdens hun asielaanvraag. Maar hier kunnen ze hun verhaal wel kwijt, zonder zich te schamen. En zo mogelijk helpen we ze verder.”

'Hier kunnen ze hun verhaal wel kwijt'

De Open Deur trekt ook pastoraal met deze mensen op.

„Afrikanen vinden het heel prettig om de dingen waar ze mee worstelen met een medegelovige te bespreken. Omdat ik zelf niet uit Afrika kom, durven mensen vrijuit te praten omdat ik niets kan doorvertellen aan de familie. Dat probleem hebben ze wel in de migrantenkerken, waar veel meer mensen zijn met contacten in het land van herkomst.”

Ook zijn er heel wat migrantendominees die afwijzend staan ten opzichte van homoseksualiteit. Met die problematiek worstelen ook Afrikaanse vluchtelingen, zoals de 20-jarige Jamal. Hij komt ook uit Sierra Leone. In april vorig jaar is zijn asielaanvraag definitief afgewezen. Sindsdien komt hij bij De Open Deur over de vloer. „Cor is de enige die ik in vertrouwen durf te nemen”, zegt hij. Jamal vertelt hoe hij opgroeide in een

De Open Deur

De Open Deur is een kerkelijk centrum voor mensen met vragen over geloof en zingeving en het biedt pastorale en psychosociale begeleiding. Het centrum is onderdeel van de H. Nicolaasparochie in de Amsterdamse binnenstad en wordt van daaruit ook gefinancierd. Cor Ofman is sinds oktober 1984 verbonden aan de Open Deur, in de bijzondere functie van protestantse pastor binnen een katholieke organisatie. Cor is ongehuwd, maar voelt zich volgens eigen zeggen 'pleegvader van vele Afrikaanse kinderen'.

Bij De Open Deur werken 15 vrijwilligers. Het afgelopen jaar waren er ongeveer 500 bezoekers, waarvan pakweg 300 nieuwe cliënten en 200 bestaande. Voor de financiële ondersteuning van de bezoekers is De Open Deur afhankelijk van giften.

(www.deopendeur-amsterdam.nl)

streng-religieus moslimgezin, met vader en stiefmoeder. Hij ging naar een katholieke school en werd christen. De blanke toerist 'John' introduceerde hem later in de homoseksuele liefde. Toen zijn vader dat hoorde, was Jamal zijn leven niet meer zeker. John nam hem mee naar Nederland en liet vervolgens niets meer van zich horen.

„En nu probeer ik hier te overleven”, zegt Jamal. Even staart hij moedeloos in de verte. „Mijn moeder is overleden, mijn vader heeft me doodverklaard. Cor is de enige die zich om mij bekommert. Ik kan onmogelijk terug naar Sierra Leone, dat is veel te gevaarlijk. Nu moet ik dat voor de IND bewijzen, maar ik zou niet weten hoe.”

Onrecht

Dit zijn de dingen die Cor Ofman diep raken, die hem motiveren om elke dag de strijd weer aan te gaan met 'ambtenaren die alleen maar in dossiers denken', in regels en papieren. „Je praat heel anders als je een méns tegenover je hebt. Veel vluchtelingen komen hier zonder paspoort, zonder documenten. Maar zonder identiteitspapieren heb je in Nederland niet eens recht op een plek in de reguliere nachtopvang voor daklozen. Dat onrecht kan ik niet accepteren.” Omdat De Open Deur geen nachtopvang heeft, vangt Ofman thuis zelf met regelmaat mensen op. Het is zijn manier om barmhartigheid en compassie in de praktijk te brengen.

Ik ben zelf opgegroeid in een arm gezin, maar ik heb de kans gekregen om door te leren. Ik gun het iedereen om te proberen elders een beter bestaan op te bouwen. De mensen die hiernaartoe komen hebben zó veel hoop, die is gewoon onweerstaanbaar. Dat verbaast me elke keer weer. Ik denk dat zelfs God door die hoop wordt verrast. Die hoop, daar wil ik geen deuk in trappen.” Hij kijkt naar Jamal: “*We must keep hope alive, hey?*” (We moeten hoop blijven houden, nietwaar?) Jamal vindt het moeilijk om optimistisch te blijven. Toch geeft hij aan graag een cursus Nederlands te willen doen. Cor klimt meteen in de telefoon en probeert een plekje voor hem te regelen op de taalschool voor vluchtelingen in de Spuistraat. ■

Tekst: Gineke Mons Beeld: Elisabeth Ismail

advertenties

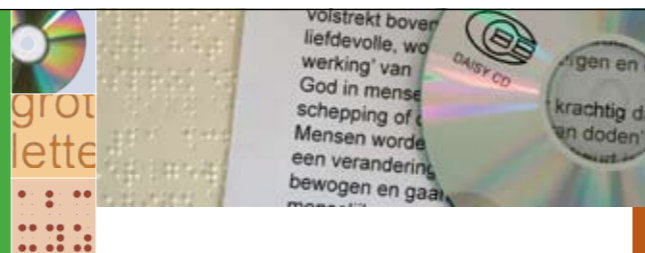
De kerk danst

want de Living Water Church in Nkhata Bay (Malawi) heeft inmiddels 60 arme families geleerd voldoende eigen voedsel te verbouwen. Dit is de kerk, dit zijn wij. Waar één lid blijdschap ervaart, delen alle leden in de vreugde. Help de kerk, omdat je er zelf deel van uitmaakt. Steun Tear en geef lokale kerken de kans om in hun eigen omgeving vreugde te brengen.

www.tear.nl Bank 41 400

tear
tegen armoede

Christelijke lectuur in aangepaste leesvormen!

De CBB, Christelijke Bibliotheek voor Blinden en Slechtzienden, heeft een grote collectie kranten en tijdschriften in gesproken vorm, in braille en in grootletter. Ook diverse liedbundels, psalmboeken en de verschillende vertalingen van de Bijbel zijn in aangepaste leesvormen te verkrijgen bij de CBB.

Verenigingen, bedrijven en organisaties kunnen hun lectuur, zoals vergaderstukken en informatiemateriaal, bij de CBB laten omzetten in de verschillende leesvormen.

Wilt u meer informatie? Bel dan naar 0341 565 499 of mail naar info@cbb.nl.

CBB, Christelijke Bibliotheek voor Blinden en Slechtzienden

Postbus 131 • 3850 AC Ermelo • Tel. 0341 565 499
www.cbb.nl • info@cbb.nl

God dank!

God dank! Laat iedereen het horen:
Christus is waarlijk opgestaan!
Wij gaan niet in de nacht verloren -
Pasen: de grote dag breekt aan!
Geen grafsteen houdt het zonlicht tegen,
een engel kondigt stralend aan:
Ziet waar zijn lichaam heeft gelegen,
waarlijk, de Heer is opgestaan!

Wij hadden alle hoop verloren,
niemand van ons zag toekomst meer;
leeg was ons hart, als nooit tevoren
zo eenzaam, zonder onze Heer.
Hopeloos donker was ons leven,
een bange droom, een lange nacht;
waar was ons laatste licht gebleven:
Christus, die ons de toekomst bracht?

God dank! De hemel heeft gesproken:
Wie zoekt gij toch? Hij is hier niet!
Een nieuwe lente is ontloken,
vreugde begraaft het diepst verdriet.
God lof! De nacht is overwonnen,
het daglicht krijgt voorgoed ruim baan,
de toekomst is vandaag begonnen -
waarlijk, de Heer is opgestaan!

bij Matteüs 28 vers 1-10

tekst: A.F. Troost
melodie: psalm 118